

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **V. Ch.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Veleslavínova 55/12, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015, č. j. 49 Az 42/2013 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, se sídlem Veleslavínova 55/12, Plzeň, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 3.400 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 6. 2013, č. j. OAM-83/LE-BE02-ZA13-2013, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Po provedeném dokazování totiž dospěl k závěru, že uplatněným důvodem podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu byla jeho údajná obava z členů skupiny, v které na počátku devadesátých let působil a jejíž členové vykonávali nezákonnou činnost. Poté, co s nimi přestal spolupracovat, měl s nimi „problémy“, např. mu měli nadávat. Jiné důvody odchodu z vlasti v roce 1996 a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesdělil. Podle žalovaného tak žalobce v průběhu správního řízení neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu a neuvedl ani žádné relevantní skutečnosti ve vztahu k ostatním

důvodům, pro které může být v České republice udělena mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu.

[2] Žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 5. 2015, č. j. 49 Az 42/2013 – 37, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení; soudem ustanovené advokátce žalobce, JUDr. Anně Doležalové, MBA, přiznal odměnu za zastupování ve výši 13.600 Kč. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s rizikem hrozícímu žalobci od členů skupiny vykonávající trestnou činnost, k níž žalobce dříve patřil, neboť žalovaný se s touto argumentací žalobce dostatečně vypořádal. Postup žalovaného podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu je podle krajského soudu v souladu s obsahem správního spisu.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu včas blanketní kasační stížnost. Zástupkyně stěžovatele kasační stížnost doplnila podáním ze dne 11. 6. 2015. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že byl v zemi původu obětí pronásledování ze strany soukromých osob a tvrdil, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny mu poskytnout účinnou ochranu. Žalovaný byl povinen doložit, že stěžovatel se v případě potřeby může s žádostí o pomoc obrátit na státní orgány své země a vypořádat se s námitkou, že justiční systém v zemi ohrožuje vysoká míra korupce. To však správní orgán neučinil, jeho závěry tak nejsou podloženy důkazy a pro tuto v žalobě vytykanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel dále krajskému soudu vytknul, že pochybil, když se nevyjádřil k námitkám stěžovatele týkajícím se naplnění pojmu pronásledování či nemožnosti vnitřního přesídlení v zemi původu. Podle stěžovatele tak je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost není přijatelná. Vyjádřil přesvědčení, že se řádně a úplně vypořádal se všemi námitkami a skutečnostmi uplatněnými stěžovatelem v průběhu správního řízení a své rozhodnutí vydal v souladu s právními předpisy. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu podal až po několika letech strávených na území České republiky bez právního titulu v situaci, kdy byl bezprostředně ohrožen správním vyhoštěním a výslovně uvedl, že v zemi původu neměl problémy z důvodu své příslušnosti k rase náboženství či pohlaví, ani z důvodů politického přesvědčení.

[5] Po konstatování přípustnosti podané kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda tato kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení příslušná kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též*

pokračování

nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

[6] V souzeném případě však Nejvyšší správní soud neshledal, že by tyto podmínky byly splněny, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, která má podle stěžovatele spočívat v tom, že se nevyjádřil k námitkám stěžovatele týkajícím se naplnění pojmu pronásledování a nemožnosti vnitřního přesídlení v zemi původu.

[8] K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že je nedůvodná, neboť krajský soud se možnou existencí pronásledování stěžovatele v zemi původu zabýval v rámci posouzení správnosti a zákonnosti postupu žalovaného, který žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, tj. proto, že neuváděl skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. K tvrzené nemožnosti vnitřního přesídlení stěžovatele se krajský soud sice výslovně nevyjádřil, to však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, neboť za situace, kdy tvrzení stěžovatele nejsou relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a je tak zřejmé, že nebyl v zemi původu pronásledován, nemá již význam se zabývat institutem vnitřního přesídlení (ochrany), jehož podstata spočívá v tom, že žadatel o mezinárodní ochranu může nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má.

[9] K námitce ohledně nedostatečně provedeného dokazování v řízení před správním orgánem, Nejvyšší správní soud konstatuje, že obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, námitkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise.

[10] V případě námitky týkající se možnosti ochrany před útoky soukromých osob, jež je na Ukrajině jednotlivcům k dispozici, poukazuje Nejvyšší správní soud nejprve na rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, v němž konstatoval, že „pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není (...), žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést,

proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátí; břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (či nedostatečnosti) ochrany v zemi původu tudíž leží na straně [žadatele]“ V případě Ukrajiny se ovšem nejedná o zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 – 36).

[11] Vzhledem k tomuto judikатурnímu závěru je v případě Ukrajiny nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu odůvodňující svou žádost nebezpečím hrozícím ze strany soukromých osob označil důkazy dostatečné k závěru, že právě v jeho případě jsou dány okolnosti, pro něž mu ochrana před zásahy těchto soukromých osob nemůže být nebo v dostatečné míře nebude poskytnuta. Stěžovatel však v průběhu správního řízení, v řízení před krajským soudem, a ostatně ani v rámci jeho kasační stížnosti, neoznačil žádný důkaz, který by prokazoval nebezpečí, že mu na Ukrajině nebude poskytnuta dostatečná ochrana před údajnými útoky soukromých osob. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil ani této námitce stěžovatele.

[12] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky vznesené stěžovatelem v jeho kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

[14] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[15] Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, která byla stěžovateli k jeho žádosti ustanovena usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2013, č. j. 49 Az 42/2013 – 8, a náklady jeho zastupování proto nese stát, byla stanovena za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupkyni stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupkyni stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele ani po poučení ze strany soudu neuvedla, že by byla plátkyní daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se o tuto daň nezvyšuje. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 3.400 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 16. července 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu